משניות מבוארות

מסֶכֶת ביצה פרק ב

פרק ב א יום טוב שחל להיות ערב שבת, לא יבשל אדם בתחלה

בתחלה מיום טוב לשבת, אבל מבשל לאחר יום טוב, ואם הותיר הותיר לשבת, ועושה תבשיל מערב יום טוב וסומך עליו לשבת. בית שמאי אומרים, שני תבשילין: בית הלל אומרים, תבשיל אחד. ושוין בדג וביצה שנעלעו שהן שני תבשילין. אבלו זו שאבד, לא יבשל עליו בתחלה. ואם שיר ממנו בכל שהוא, סומך עליו לשבת. ב חל להיות אחר השבת, בית שמאי אומרים, מבשילין מבעוד יום, אם כן היו לו תמין מבעוד יום, אם לא, לא. בית הלל אומרים, מבשילין עלומים ועולות וסומכין עליהם. ה בית שמאי אומרים, לא יחם אדם תמיד לרגליו, אלא אם כן ראויין לשתיתה. ו בית הלל מתירין, אף לא מקרצפין: ט תמאה שאין מכבדין את הבית, אבל מכבדין בו בשבת. ז אף הוא מקום מועט לא חישינן שיבא להשות הגמות. ומניחין את המגמה, מניחין בשמים על גבי גחלים, לחרים בהן ביום טוב. ומניחין גדי מעקלס לתוך הבור, מעיביו תלויי חוצה לו בצדו, בגבור שמלבבש בכלי זון. דדמי לקרבן פסח. בלילי פסחים, ולא חישינן שיאמרו שאוכלין קדשים בחוץ. וחכמים אוסרין בשלשתן, כבוד, בזרוע שיבא להשות המגמה, מגמר, דאינו לצד אדם אלא לאפוקי מדמפקדים. גדי מקקלס, דדמי לאוכל קדשים בחוץ. ח שלשה דברים רבי אליעזר בן עזריה מתיר, וחכמים אוסרין, בשבת, שעשויה לנוי ורבי יהושע אומרים דרבי אליעזר בן עזריה אוסר, ומשאוי לאסור, בשבת, שעשויה לנוי ורבי יהושע אומרים דר